

بیانیه سازمان فدائیان (اقلیت) به مناسبت اول ماه مه روز جهانی کارگر

زنده باد اول ماه مه، زنده باد سوسیالیسم!

در آستانه اول ماه مه روز جهانی کارگر ایستاده‌ایم. اول ماه مه روز اتحاد و همبستگی طبقاتی کارگران سراسر جهان است. روزیست که پرچم‌های سرخ در اقصی نقاط جهان به اهتزاز درمی‌آیند. پرولتاریای جهان در این روز، بار دیگر ضرورت به گور سپردن نظام گنبدیده سرمایه‌داری غرق در بحران را یادآوری می‌کند. برچیده شدن نظام سرمایه‌داری یک ضرورت تاریخی است. این نظم کهنه که فجایع بی‌شماری در سراسر جهان ببار آورده است باید به دست پرولتاریا برچیده و نظم نوین سوسیالیستی جایگزین آن شود. در اول ماه مه، استثمارشدگان در سراسر جهان ماشین‌های تولید را خاموش و کار را تعطیل می‌کنند، وارد خیابان‌ها می‌شوند، میتینگ برپا می‌کنند، علیه استثمار و ستم و نابرابری دست به اعتراض و راهپیمایی می‌زنند و در اشکال گوناگون، اراده واحد طبقاتی خود را برای نابودی نظام سرمایه‌داری و استقرار سوسیالیسم به نمایش می‌گذارند.

رفقای کارگر!

ما کارگر ایران که گردان بزرگی از ارتش عظیم پرولتاریای جهانی و با همان اهداف و آرمان‌های سوسیالیستی کارگران سراسر جهان هم‌بازار می‌دهیم، امسال در شرایطی به استقبال اول ماه مه می‌رویم که نظام سرمایه‌داری حاکم و رژیم سیاسی حافظ نظم موجود، بزرگترین فجایع را برای ما کارگران به بار آورده‌اند. دشوارترین شرایط کاری، نازل‌ترین دستمزدها و وخامت‌بارترین وضعیت معیشتی بر کارگران تحمیل شده و استثمار و بی‌حقوقی به اوج خود رسیده است. دستمزدهای کارگری از تمام کشورهای منطقه حتی عراق پایین‌تر و استثمار و بی‌حقوقی شدیدتر است. درحالی‌که قیمت کالاها و خدمات موردنیاز کارگران از مواد خوراکی و پوشاک و مسکن گرفته تا دارو و درمان تا صد در صد و گاه بیشتر افزایش یافته، حداقل دستمزد سال ۱۴۰۳، اسماً ۳۵ درصد اضافه و ۷ میلیون تعیین شد. تعیین این مبلغ ناچیز درحالی‌که حداقل هزینه ماهیانه خانوار کارگری بالای ۴۵ میلیون تومان است، معنایش کاهش قدرت خرید و مزد واقعی طبقه کارگر و تحمیل فقر و فلاکت بیشتر بر کارگران است. امسال نیز کاهش مکرر مزد کارگر با عنوان جعلی افزایش حداقل دستمزد به اجرا درآمد و شورای عالی کار رژیم، حداقل دستمزد را به روال سال‌های پیشین چند برابر زیرخط فقر تعیین کرد. بدین‌سان تعرض طبقه سرمایه‌دار حاکم به سطح معیشت کارگری با توسل به مکانیزم بورژوازی تعیین حداقل دستمزد ادامه یافت و تشدید شد.

رفقای کارگر!

تعرض سرمایه علیه نیروی کار و فجایعی که نظام سرمایه‌داری برای کارگران ایران به ارمغان آورده به دستمزدهای مدام کاهش یابنده زیرخط فقر خلاصه نمی‌شود. اکثریت قریب به اتفاق کارگران شاغل، قرارداد موقت دارند، فاقد هرگونه تضمین شغلی و هرلحظه در معرض اخراج‌اند. میلیون‌ها کارگر بیکار آماده‌اند تا فوراً جای کارگران اخراجی را پر کنند. افزون بر این، کارگران از تشکیل‌های مستقل و سراسری و سندیکاها و تشکل‌های توده‌ای محرومند. استثمار و بی‌حقوقی فزون از حد، تنگناهای اقتصادی و معیشتی آوار شده بر دوش کارگران و خانواده‌های کارگری به‌راستی از حد تحمل فراتر رفته است. هر اعتراض و اعتصاب کارگری با پیگردهای پلیسی، قضایی، احضار، بازداشت و اخراج کارگران پیشرو پاسخ می‌گیرد. ده‌ها کارگر و فعال اعتصاب از کار اخراج شده‌اند. صدها کارگر آگاه و پیشرو در صنعت نفت، پتروشیمی، حفاری، فولاد، ذوب‌آهن، معدن و سایر مؤسسات صنعتی و خدماتی مشمول پرونده‌سازی‌های دستگاه قضایی و امنیتی شده، به مراکز سرکوب فراخوانده شده و مورد بازجویی و تهدید قرار گرفته‌اند. تهدیدات تلفنی و ارسال پیامک‌های تهدیدآمیز و هشداردهنده به کارگران پیشرو و آگاه، به امر روزمره دستگاه سرکوب در محیط‌های کارگری تبدیل شده است.

بهرغم تمام این سرکوب‌ها و محدودیت‌ها، اما طبقه کارگر از اعتراض و مبارزه دست برداشته است. کارگران مبارزات خود را گسترش داده، در صدها مورد تجمعات اعتراضی برپا نموده‌اند و برای بهبود شرایط کار، به اعتصاب روی آورده‌اند. تنگناهای معیشتی و فشارهای گوناگون اقتصادی، سیاسی و اجتماعی، جایی برای سکوت و بی‌تفاوتی باقی نگذاشته است. اوضاع چنان وخیم و غیرقابل‌تحمل است که گذران حتی یک زندگی معمولی کارگری نیز با مبارزه و اعتراض علیه وضع موجود عجین گشته است. صدها تجمع و اعتصاب کارگری در صنعت نفت از نمونه اعتصاب سراسری کارگران پروژه‌ای، اعتصابات مکرر کارگران قرارداد موقت و ارکان ثالث، پتروشیمی‌ها، معادن، فولاد، برق، ذوب‌آهن، ابنیه فنی راه‌آهن و سایر مؤسسات صنعتی و خدماتی گویای همین واقعیت است. کمتر کشوری را می‌توان سراغ گرفت که حجم اعتصابات کارگری آن با اعتصابات کارگران ایران قابل‌مقایسه باشد.

تجمعات و اعتراضات خیابانی منحصر به کارگران نبوده است. جنبش اعتراضی بازنشستگان در چند سال اخیر، به یکی از جنبش‌های مهم اعتراضی در کف خیابان تبدیل شده و جایگاه ویژه‌ای در مبارزات توده‌ای کسب نموده است. افزون بر بازنشستگان تأمین اجتماعی، مخابرات و بازنشستگان کشوری که هر هفته تجمعات سراسری برگزار نموده‌اند، بازنشستگان صنعت نفت، فولاد، معادن و برخی بازنشستگان دیگر نیز وارد عرصه مبارزه و خیابان شده‌اند. مبارزه و مقاومت زنان در کف خیابان و اسارت‌گاه‌های رژیم به امری روزمره تبدیل شده است. علاوه بر این، پرستاران زحمتکش کشور نیز در ده‌ها مورد دست به اعتراض زده و تجمعات سازمان‌یافته بزرگ و سراسری برپا نموده‌اند.

رفقای کارگر!

این واقعیت را نمی‌توان انکار نمود که علی‌رغم تمام این مبارزات و اعتصابات کارگری و به‌رغم اعتراضات و تجمعات مکرر سایر اقشار زحمتکش، طبقه حاکم به هیچ‌یک از خواست‌های طبقه کارگر و دیگر زحمتکشان، پاسخ مثبت نداده است. در تمام طول حاکمیت چهل‌وپنچ‌ساله

ارتجاع اسلامی نه فقط هیچ‌گونه بهبودی در وضعیت معیشتی و حقوقی کارگران حاصل نشده بلکه اوضاع از جمیع جهات بدتر و وخیم‌تر شده است. نحوه برخورد طبقه حاکم به خواست‌ها و از جمله دستمزدهای کارگری نیز پاره‌ها این واقعیت را اثبات نموده که مبارزه در چارچوب‌های تا کنونی برای عقب راندن طبقه حاکم و رژیم سیاسی آن کافی نیست. طبقه کارگر باید از مرحله مطالبات، اعتصابات و مبارزه صرفاً اقتصادی فراتر رود خصوصاً آنکه در جمهوری اسلامی تحقق هرگونه مطالبه صنفی و اقتصادی نیز در گرو فراتر رفتن از مبارزه اقتصادی و روی‌آوری به مبارزه سیاسی و سراسری است. بدیهی است مادام که نظام سرمایه‌داری برقرار باشد، جدال طبقه کارگر با طبقه سرمایه‌دار و مبارزه برای افزایش دستمزد هم وجود خواهد داشت. کنه مسئله اما این است که تا نظم موجود و ارتجاع اسلامی حاکم باشد دستمزدهای واقعی مدام کاهش یافته و هیچ‌گونه بهبود جدی در وضعیت معیشتی و اقتصادی طبقه کارگر رخ نخواهد داد. باید از مبارزه صرفاً اقتصادی عبور کرد و به مبارزه سیاسی سازمان‌یافته روی آورد. ریل مبارزه اقتصادی و گاه سیاسی را باید به ریل مبارزه تمام‌عیار سیاسی و مبارزه علیه نظم موجود منتقل کرد و مبارزه برای افزایش مزد را به مبارزه برای لغو نظام مزدی ارتقا داد.

رفقای کارگر!

رژیم مذهبی و سرمایه‌داری حاکم در تمامی عرصه‌ها با بن‌بست و بحران روبرو شده است. بحران‌های سیاسی، اقتصادی، مالی و اجتماعی مدام ژرف‌تر شده‌اند. تمام سیاست‌های داخلی و خارجی رژیم برای برون‌رفت از بحران و بن‌بست با شکست و ناکامی روبرو شده است. ماجراجویی‌های جمهوری اسلامی در جنگ غزه، تشدید منازعات دوجانبه ارتجاع اسلامی و ارتجاع صهیونیستی، جز رسوایی و آبروریزی بیشتر، نتیجه دیگری عاید رژیم نساخته است. ارتجاع حاکم سعی نموده است با اعلام جنگ چندباره به زنان، توسل به خشونت و سرکوب بی‌رحمانه و تبدیل خیابان‌ها به پادگان‌های نظامی، رعب و هراس ایجاد کند و در همان حال شکست‌ها و اقتضاحاتی را که در عرصه منطقه‌ای و بین‌المللی به بار آورده است بپوشاند. اما این سیاست‌ها و ترفندها، ارتجاع حاکم را از بن‌بست و بحران و ورطه هلاک نجات نخواهد داد.

جامعه در تبوتاب و ناآرام است. به‌رغم گذشت بیش از یکسال و نیم از جنبش انقلابی زن، زندگی، آزادی، وضعیت انقلابی هنوز سرانجام مشخصی به خود نگرفته و جامعه آستان حوادث بزرگ و تکانه‌ای شدید اجتماعی است. اعتصابات کارگری و مبارزات دیگر اقشار زحمتکش جامعه رو به گسترش است. توسل ارتجاع حاکم به سرکوب و ارباب بیشتر نمی‌تواند این روند را سد کند. انقلاب اجتماعی اجتناب‌ناپذیر است. نقش و وظیفه پرولتاریا در این انقلاب بسیار مهم و تعیین‌کننده است. چرا که تنها طبقه کارگر است که می‌تواند و باید جنبش‌های اعتراضی توده‌های جدا از هم را در یک جنبش واحد سراسری و هدفمند به هم پیوند دهد. سلاح بُرنده طبقه کارگر اعتصاب است. در اعتصاب و در جریان مبارزه است که آگاهی سیاسی طبقه کارگر ارتقا می‌یابد. در اعتصاب و در جریان مبارزه است که طبقه کارگر خود را سازمان داده و متشکل می‌کند. در اعتصاب و در جریان مبارزه است که طبقه کارگر می‌تواند و باید خود را برای رهبری جنبش آماده و تجهیز کند. تنها طبقه کارگر است که با اعتصاب‌های اقتصادی و سیاسی می‌تواند به یک اعتصاب عمومی سیاسی و به یک جنبش متحد و سراسری برای سرنگونی ارتجاع اسلامی شکل دهد و انقلاب را به پیروزی برساند.

رفقای کارگر!

کمیته‌های کارخانه و اعتصاب را در تمام کارخانه‌ها و صنایع تولیدی و خدماتی ایجاد کنیم. از پیوند کمیته‌های اعتصاب در واحدهای مختلف یک‌رشته، کمیته‌های هماهنگی اعتصاب در آن رشته معین را شکل دهیم و از پیوند این کمیته‌ها، تشکیلات هماهنگ‌کننده اعتصاب‌های فرا رشته‌ای و سراسری را سازمان دهیم. با اعتصاب‌های سراسری است که می‌توان رژیم سرمایه‌داری حاکم را فلج کرد، اعتصاب عمومی سیاسی را سازمان داد، رهبری تمام جنبش را در دست گرفت و بستر یک قیام مسلحانه پیروزمند توده‌ای و سرنگونی نظم موجود را فراهم کرد. اعتصاب‌های سیاسی سراسری و گذار به اعتصاب عمومی سیاسی، پیش‌شرط و گشاینده مسیر قیام مسلحانه و پیش‌شرط سرنگونی طبقه سرمایه‌دار حاکم و تأمین هژمونی طبقه کارگر در انقلاب است.

رفقای کارگر!

اول ماه مه روز اتحاد و همبستگی کارگران سراسر جهان، روز خواباندن چرخ‌های تولید و تعطیل کار و روز مبارزه علیه نظم پوسیده سرمایه‌داری است. به هر شکلی که می‌توانیم در روز اول ماه مه، همبستگی طبقاتی خود را با هم‌طبقه‌ای‌هایمان در سراسر جهان اعلام کنیم. پرچم‌های اول ماه مه را با خواست‌ها و شعارهای سیاسی مهمی چون حق ایجاد تشکل مستقل، آزادی بیان و تجمع و اعتصاب، آزادی کارگران زندانی و زندانیان سیاسی هرچه بالاتر به اهتزاز درآوریم.

پیروز باد مبارزات طبقه کارگر

زنده باد اول ماه مه!

زنده باد سوسیالیسم!

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی – برقرار باد حکومت شورائی

نابود باد نظام سرمایه‌داری

سازمان فدائیان (اقلیت)

اردیبهشت ۱۴۰۳

کار، نان، آزادی – حکومت شورائی